

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

VI. Secundum argumentum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

gem divinis honoribus suo ævo profecutos esse Damascenos narrat Josephus: Azelum Justinus Historicus appellat. Salmanafaris præterea in Syriam expeditio, Phœnicum Annalibus continebatur. Sennacheribi mentio extat apud Herodotum; extabat & apud Berofum & Demetrium. Nabuchodonofori meminerant ex Actis Tyriorum, Megasthenes, Abydenus, Berofus, Diocles, Philostratus, & ex Megasthene Strabo; victoriæ, quam Necofus Ægyptiorum rex retulit de Judeis, Herodotus; Evilmerodachi, Abydenus & Berofus; Baladani Babyloniorum regis, Berofus. Ex quibus cum pulchre intelligeret Julianus Apostata, quam integra esse librorum Regum fides, mirificum ignem, quo Eliæ holocaustum absumtum est, de cælo missum esse negare non est ausus. Hæc Ethnicorum Scriptorum, cum Mythicorum, tum Historicorum consensio cum libris Regum, si aliis argumentis à nobis supra allatis adjungatur, resque spectetur bona fide, horum antiquitas & auctoritas claris indicis demonstratæ agnoscentur.

V. Ex incerta, & ut fronte apparet falsa annorum computatione his in Libris posita, causam eorum carpenti petit Theologo-Politicus ratiocinator. Nam cum sexto capite libri Regum prioris legamus Salomonem quadringentesimo & octogesimo anno post exitum Ebræorum ex Ægypto, Templi molitionem inchoasse, & longe tamen major numerus exurgat ex collectione annorum quos singulis Ebræorum Judicibus & Regibus Scriptura sacra tribuit, hinc fidem ipsis derogare conatur. Ita nempe librorum oscitantiam & supinitatem Scriptoribus ipsis sacris tribuit: nam qui in historiarum lectione paulo diligentius sunt subacti, frequentissimos in numerorum notis errores esse sciunt: ut si abjiciendi libri justa hæc habeatur causa, maxima jam inde Historicorum & Chronologorum pars repudianda sit. Huc adde nodum hunc ipsum, cui inhaeret Adversarius, doctorum Interpretum disputationibus jamdiu esse solutum: quas quoniam ad trutinam nostram revocare, supervacaneæ esset ac longioris operæ, & ab instituto nostro diversæ, otiosum illuc amandabimus Lectorem, si quem Disputatoris nostri movent convitia.

VI. Pari exceptione retundimus telum alterum, quod idem procludit ex eorum discrepantia Librorum in computatione annorum Regum Juda & Regum Israël: nam vel mendæ irrepserunt in numerorum notas, vel Chronologorum & Interpretum studio jampridem tricæ illæ discussæ sunt, vel discuti certe facile possunt. Exemplo sit hoc ipsum quod proponit. Primo capite Libri secundi Regum legimus Joramum, filium Achabi, regem Israël, regnum esse auspicatum anno secundo Jorami, ejus qui Josaphati filius fuit, & Rex Judæ: cum capite libri ejusdem octavo is ipse Joramus, Josaphati filius, Rex Judæ, regnum inchoasse dicatur anno quinto Jorami regis Israël. Quibus adde, scriptum esse initio capitis tertii, Joramum Israël Regem regni initium summisisse ab anno decimo octavo Josaphati regis Judæ. Hæc quantumvis dissona conciliabuntur, si Josaphatum ponamus per annos viginti & duos regnum obtinuisse, nam annorum illorum numerus non constat inter Chronologos; in regni vero societatem ascivisse Joramum filium anno regni sui decimo septimo; at Joramum Israël regem regnare cœpisse decimo octavo anno regni Josaphati: ita cadet annus ille primus regni Jorami regis Israël in secundum Jorami regis Judæ; defuncto vero Josaphato anno regni sui vicefimo secundo, Joramus filius regnum Judæ capesset solus anno quinto regni Jorami regis Israël. Hoc exemplum valere debet ad alia ejusmodi confutanda argumenta, quæ ex chronologicarum computationum ambagibus oriri solent. Cujusmodi & illud est quod Scriptor idem arcessit ex repugnantia Chronologiæ librorum Regum cum illa Paralipomenon.

VII. Porro quum res his Libris descriptæ, longe magis innotuissent propter notitiam ac pleræque superiorum, proptereaque minus haberent auctoritatis in vulgus, hinc parum idoneæ ab Ethnicis habitæ sunt, ex quibus confingerentur fabulæ, aut ritus arcesserentur. Ex igne tamen de cælo precibus Eliæ lapsò propagata credi possunt similium miraculorum figmenta pleraque, & pervulgata inter præcos Ethnicos opinio, sæpe flammam sacrificia sponte sua corripuisse, atque eo læta omnia & fausta portendi solere. Hinc Virgilius in Pharmaceutria:

*Aspice, corripuit tremulis altaria flammis
Sponte sua, dum ferre moror, cinis ipse.*

Hinc idem de suis ignibus prædicarunt alii, quos supra commemoravimus. Quorum tamen originem per me referre licet, si quis malit, ad ignem, qui egressus à Domino hoc est, ut habet Machabaicus alter, de cælo, devoravit holocaustum Mosis; quemque ad Salomonem usque perseverasse traditur in Thalmudico libro Zebachim; aut ad ignem qui Angeli nutu ascendit de petra, & carnes azymosque panes Gedeonis consumpsit;

Meg. Abyd.
Ber. Diocl.
Phil. apud Jos.
Ant. 1. 10. c. 11.
& contr. Ap. 1.
1. & Euseb.
Præp. 1. 10.
Strab. 1. 15.
Her. 1. 2. c. 159.
Abyd. apud
Eul. Præp. 1. 9.
c. 41.
Ber. apud Jos.
contr. Ap. 1. 1.
& Ant. 1. 10. c. 3.
Jul. apud Cyr.
libr. 10. contr.
Jul.

*Refelluntur
argumenta
Adversario-
rum. Pri-
mum argu-
mentum.*
Tract. Theol.
cap. 9.

*Secundum ar-
gumentum.*

2. Reg. 1. 17.

2. Reg. 8. 16.

2. Reg. 3. 10.

*Ex libris
Regum qua-
dam mana-
runt Ethni-
corum fabula
& ritus.*

Lev. 9. 24.

2. Mach. 2. 10.

Zebach. cap. 6.

Judic. 6. 21.